

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudců Mgr. Jiřího Pacovského a Mgr. Kláry Hrobské ve věci

žalobce: **D. R.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Lutišanem
sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice

proti
žalovaným: 1. **V. S.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Vitem Tokarským
sídlem Masarykovo nábřeží 246/12, 110 00 Praha 1

2. **Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group**, IČO 47116617
sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Machourkem
sídlem Cihlářská 637/16, 602 00 Brno

o zaplacení 17 955 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu Praha - východ ze dne 30. 1. 2023, č. j. 35 C 269/2021 - 411,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku I. mění tak, že žaloba se v části, ve které se žalobce domáhá po žalovaném 1) zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 17 955 000 Kč od 9. 10. 2020 do 10. 12. 2020 a po žalované 2) zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 17 955 000 Kč od 9. 10. 2020 do 14. 10. 2020, zamítá; jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

- II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 607 138 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
- III. Žalovaní jsou povinni zaplatit České republice náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 7 416 Kč na účet Okresního soudu Praha - východ do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit České republice soudní poplatek ve výši 897 750 Kč na účet Okresního soudu Praha - východ do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Ve vztahu k žalobci nemá Česká republika právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.
- VI. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 486 330 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
- VII. Žalovaní jsou povinni zaplatit České republice náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 2 554 Kč na účet Krajského soudu v Praze do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Praha - východ (dále jen: „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 30. 1. 2023, č. j. 35 C 269/2021 - 411 (dále jen: „napadený rozsudek“), ve výroku I. rozhodl tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci částku 17 955 000 Kč spolu s úrokem z prodlení 8,25 % ročně z této částky od 9. 10. 2020 do zaplacení, přičemž plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnění povinnost druhému z žalovaných, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku II. pak žalobu zamítl co do částky 3 770 550 Kč spolu s úrokem z prodlení 8,25 % ročně z této částky od 9. 10. 2020 do zaplacení. Ve výroku III. pak žalobu zamítl v části, ve které se žalobce domáhal na žalovaném 2) úroku z prodlení z částky 21 725 550 Kč od 24. 9. 2020 do zaplacení ve výši diskontní sazby stanovené ČNB platné k prvnímu dni prodlení navýšené o 4 % ročně. Ve výroku IV. dále rozhodl tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 626 111,42 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, ve výroku V. pak tak, že žalovaní jsou povinni České republice - Okresnímu soudu Praha - východ, uhradit společně a nerozdílně soudní poplatek 897 750 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku, ve výroku VI. dále tak, že žalovaní jsou povinni České republice - Okresnímu soudu Praha - východ, uhradit společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení v částce 7 507 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku a konečně ve výroku VII. tak, že ve vztahu k žalobci nemá Česká republika - Okresní soud Praha - východ, právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně napadený rozsudek v jeho napadených výrocích (viz odst. 2 rozsudku) odůvodnil tím, že uzavřel, že žalobce od dodavatele AZPO Group s.r.o. (dále i jen: „dodavatel“) zakoupil dne 22. 6. 2020 roušky v hodnotě 17 955 000 Kč bez DPH, přičemž v pozdních večerních hodinách došlo k dopravní nehodě, když vozidlo s rouškami začalo brzdít a vozidlo, které řídil žalovaný 1) do něj narazilo a způsobilo sjezd prvního vozidla do vodní plochy a zničení předmětných roušek SAFETY NANOLAB Protection rev. FFP3. Žalobce vzniklou škodu uplatnil jak u žalovaného 1), tak u žalovaného 2) jako pojistitele žalovaného 1), který dne 23. 9. 2020 ukončil pojistné šetření a vyrozuměl žalobce, že pojistný nárok neuznává včetně důvodů. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil zejména podle ustanovení § 2910, § 2969 odst. 1 a § 2861 odst. 1 o. z. Uzavřel rovněž, že v souladu s § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), byl vázán usnesením, kterým byl žalovaný 1) uznán vinným přestupkem ve věci uvedené dopravní nehody. Žalovaný 1) tak porušil svou zákonnou povinnost vyplývající z pravidel silničního provozu, čímž žalobci způsobil škodu na zničených rouškách, kterou musí uhradit v hodnotě obvyklé zničeného zboží. Žalovanému 2) pak vyplývá tato povinnost z titulu

pojistné smlouvy s žalovaným 1) dle § 2861 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), přičemž ze zákona nevyplývá solidarita účastníků, takže soud rozhodl, že plněním jednoho zaniká uvedená povinnost též druhému. Pokud žalovaný 2) dovozoval, že předmětné zboží bylo neprodejné, neboť porušovalo ochrannou známku Ing. P. a nebylo řádně označeno dle nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/425, tak tyto argumenty neobstojí, jelikož se neprokázalo, že by zboží přímo porušovalo práva z ochranné známky Ing. P. a Ing. P. vyloučil zaměnitelnost, přičemž jedině on je oprávněn chránit svá práva dle zákona č. 221/2006 Sb. Tím tak vyloučil neprodejnost zboží z tohoto důvodu. Z provedeného dokazování je pak nepochybné, že dne 22. 6. 2020 došlo k dopravní nehodě. I když zničené roušky mohly porušovat předpisy Evropské unie ohledně jejich řádného označení, tak v této době platilo s ohledem na pandemii onemocnění COVID-19 doporučení komise (EU) 2020/403, ze kterého vyplývá, že lze na trh uvádět i zboží, které by jinak dle citovaného nařízení bylo neprodejné z důvodu nedostatečného označení. Je přitom notorií, že v předmětném období se běžně neoznačené ochranné prostředky prodávaly, pokud se vůbec prodávaly. Nelze proto uzavřít, že pro rozpor s citovaným nařízením by byly zničené roušky neprodejné. Pokud žalovaný argumentoval tím, že předmětné roušky nesplňovaly dle kontrolních testů vlastnosti dodavatelem deklarované, tak je k tomu třeba říci, že testované roušky byly před tím déle jak měsíc vystaveny povětrnostním vlivům, které musely mít vliv na jejich filtrační schopnosti. Je tak irelevantní, v jakém stavu byly roušky měsíc po nehodě. Pokud argumentoval žalovaný 2) tím, že místo nehody je mimo trasu jízdy žalobce, tak bylo bez jakékoliv pochybnosti prokázáno, že žalobce v té době měl v blízkosti místa nehody pronajaté skladovací prostory. Spekulace o času odjezdu ze sídla dodavatele je pouhou spekulací. Ani skutečnost, že předmětné transakce nebyly uvedeny v kontrolním hlášení, nemůže způsobit závěr, že jde o jakýkoliv podvod ve vztahu k žalovaným. Je přitom irelevantní pro posuzovanou věc, zda účastníci faktury nezaevidovaly v důsledku právního omylu nebo úmyslně. Skutečnost, že žalobce opustil místo nehody a nechal se ošetřit, přičemž nechal na místě náklad v hodnotě cca 22 milionů korun, nemůže jít k jeho tíži. Musel vědět, jakým způsobem byl náklad zabalen a že náklad musel být znehodnocen a nelze za této situace nijak hodnotit, že zničenému nákladu nedával takový význam, aby u něj čekal. Pokud pak do protokolu byla uvedena částka, u které chybí 1 číslice, nelze toto vyložit jinak, než jako chybu zápisu. Soud prvního stupně proto uzavřel, že žalobcův nárok je co do základu dán, a to jak proti žalovanému 1) z titulu náhrady škody, tak proti žalovanému 2) z titulu pojištění žalovaného 1) za škodu. Při stanovení výše škody byla rozhodující hodnota zničených roušek v okamžiku škodní události, tedy v okamžiku dopravní nehody. Soud prvního stupně přitom vyšel z ceny zakoupeného zboží, když tato vycházela z ceny výrobce, který zboží směřoval na trh, přičemž tato cena byla stanovena ve stejný den, jako došlo k nehodě. Šlo tak o cenu aktuální, kterou nestanovil žádný přepravec, ale nezkrácený trh. Dodavatel dle provedeného dokazování prodával v inkriminovaném období za jednotkovou cenu obdobnou žalované faktuře. Lze tak uzavřít, že obvyklá hodnota zničených roušek činí částku 17 955 000 Kč. Soud prvního stupně proto přiznal žalobci náhradu škody vůči žalovanému 1) a regresní nárok vůči žalovanému 2) v částce 17 955 000 Kč, tedy v hodnotě zničených roušek, a to i s úrokem z prodlení podle § 1970 o. z. ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

2. Proti shora uvedenému rozsudku podal odvolání žalovaný 1), a to co do jeho výroků I., IV., V. a VI. Uvedl zejména, že v řízení nebyl prokázán převod vlastnického práva k rouškám na žalobce na základě smlouvy. Je podezřelé, že se od sebe liší tvrzení žalobce a dodavatele ohledně fakturace. Soud prvního stupně zásadním způsobem pochybil, když nesouladu jejich tvrzení nevěnoval patřičnou pozornost, jelikož tento nesoulad má vliv nejen na posouzení existence škody a její výše, ale rovněž na otázku aktivní věcné legitimace žalobce. Z provedeného dokazování totiž vyplynulo, že aktivně legitimován k podání žaloby nebyl žalobce, nýbrž dodavatel, a současně, že škoda vzniknout nemohla. V řízení totiž nebylo prokázáno, na základě jaké smlouvy žalobce od dodavatele předmětné roušky dne 22. 6. 2020 získal a zda v okamžiku havárie vůbec byly v jeho vlastnictví. Z provedeného dokazování vyplývá, že mezi

stranami byla dne 15. 6. 2020 uzavřena smlouva o spolupráci, která obsahuje řadu podmínek vzájemného obchodu. Smlouva však výslovně nestanoví nic k tomu, jak se bude zboží objednávat, jak předávat a kdy bude na žalobce přecházet vlastnické právo ke zboží. Ze smluvních ujednání však jasně plyne, že k převodu vlastnického práva na žalobce (kupujícího) jistě nedošlo již okamžikem předání zboží, ale mělo se tak stát až v budoucnu. To plyne z ustanovení odst. 7.3. smlouvy, podle nějž měl žalobce informovat dodavatele o případech „odcizení, poničení, reklamace nebo znehodnocení“ zboží a byl to dodavatel, kdo „rozhodne, jak se v dané věci bude postupovat dál.“ Kdyby se přitom žalobce stal převzetím zboží jeho vlastníkem, nemělo by toto ustanovení žádný smysl. Podle smlouvy tedy zboží i po předání zůstávalo ve vlastnictví dodavatele a žalobce jen měl vlastním jménem na svůj náklad zajišťovat jeho odbyt, tedy buďto se jednalo o klasický prodej komisní, anebo sice šlo o prodej, ale s výhradou vlastnictví. Soud prvního stupně pak ani nevyvodil žádné závěry ze zjištění, že dodavatel neodvedl státu DPH, nýbrž že fakturu č. FV80200063 stornoval a nahradil ji fakturou č. FV10200220 znějící na náhradu škody. To je přitom zcela zásadní skutečnost nasvědčující tomu, že vlastníkem roušek byl dodavatel. Z tvrzení dodavatele, svědecké výpovědi jeho účetní, a především z prokázaného postupu dodavatele a žalobce je zcela zřejmé, že ať již byl původní smluvní vztah mezi dodavatelem a žalobcem jakýkoli, byly jeho podmínky nastaveny tak, že za nastalého skutkového stavu dodavatel nenabyl nárok na úhradu kupní ceny a je nucen požadovat jen náhradu způsobené škody. Dále žalovaný 1) argumentoval, že výše škody neodpovídá skutečné hodnotě roušek, jelikož jednak nebyla prokázána kupní cena roušek. V řízení nebyla předložena kupní smlouva dokládající kupní cenu předmětných roušek, kupní cena nebyla zaplacená, a tuto cenu nebylo možné zjistit ani z kontrolního hlášení žalobce či dodavatele, neboť ani jeden z nich nesplnil svou zákonnou povinnost takové hlášení podat. Jestliže za takové důkazní nouze zapříčiněné žalobcem soud prvního stupně vycházel pouze z ceníku roušek a z faktur dodavatele vystavených při jiných prodejkách roušek, jejichž cenu porovnal s cenou roušek fakturovanou žalobci, nelze mít hodnotu předmětných roušek za prokázanou, neboť žalobce zjevně neunesl své důkazní břemeno. Ceník dodavatele nemá žádnou výpovědní hodnotu ohledně toho, za kolik měly být roušky žalobci skutečně prodány, jelikož dodavateli a žalobci nic nebránilo si sjednat cenu odchylnou. Faktury, které měly prokazovat obvyklou velkoobchodní cenu roušek v dané době, byly vystaveny na roušky s obchodním názvem „[REDAKCE]“, zatímco roušky dodané žalobci byly označeny obchodním označením „SAFETY NANOLAB Protection rev. FFP3L. Roušky dále nebyly řádně zabaleny, jelikož žalobce nepředložil jediný důkaz ohledně toho, jak zničené roušky vypadaly, natož aby prokazoval, že zničené roušky splňovaly veškeré požadavky na označení a připojení návodu. Soud prvního stupně přitom ohledně těchto skutečností vůbec neprováděl dokazování. Z provedeného dokazování jasně plyne, že roušky byly baleny do neoznačených plastových pytlů v kartonových krabicích, nebyl k nim jednotlivě přiložen žádný návod ani jiná dokumentace a mezi zničenými rouškami byly roušky bez jakéhokoli označení a případně roušky skýtající pouze označení dodavatele. Takový způsob balení roušek je přitom nevyhovující. Jediným správným způsobem balení roušek podle platných norem je zabalení roušek v samostatných plastových obalech jednotlivě či po jednotkách kusů a až následné umístění do kartonové krabice, což jednak zajišťuje vysokou míru ochrany roušek před působením vnějších vlivů a jednak umožňuje umístění označení a povinných údajů o rouškách na obalech. Uvedený způsob balení a označení si lze vysvětlit jen tak, že roušky neměly žádnou hodnotu a nebyly určeny k prodeji, nýbrž k likvidaci. Roušky pak ani nebyly dostatečně označeny. Prodej neoznačených roušek na konci června 2020 za notoriety ve smyslu ustanovení § 121 o. s. ř. nelze považovat, neboť šlo o dobu, kdy první pandemická vlna opadla a roušek bylo již dostatečné množství a orgány veřejné moci tudíž již dohlížely na splnění podmínek řádného označení roušek při jejich prodeji a porušení těchto povinností trestaly. Jde-li o povinnosti výrobce roušek podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 9. 3. 2016, č. 2016/425 (dále i jen „nařízení č. 2016/425“), základním východiskem stanoveným v jeho čl. 4 je, že osobní ochranné

prostředky (dále jen „OOP“) smějí být dodávány na trh pouze tehdy, jsou-li v souladu s tímto nařízením a neohrožují zdraví ani bezpečnost osob. Nařízení přitom výrobcům ukládá mimo jiné povinnost uvést na OOP, na obale či v dokladu přiloženém k OOP číslo typu či marže nebo sériové číslo nebo jiný prvek umožňující jejich identifikaci, dále své jméno, zapsaný obchodní název nebo zapsanou ochrannou známku, povinnost zajistit přiložení návodu, povinnost přiložit prohlášení o shodě k OOP nebo v návodu uvést internetovou adresu, kde je takové prohlášení zveřejněné, a povinnost umístit označení o shodě (CE) viditelně, čitelně a nesmazatelně na OOP, na obal či na průvodní dokumenty. Veškeré tyto povinnosti se přitom vztahují i na dovozce a distributory roušek, s tím, že i když distributor uvede OOP na trh pod svým jménem nebo ochrannou známkou, považuje se dle čl. 12 nařízení za výrobce a vztahují se tak na něj veškeré povinnosti uvedené v čl. 8 nařízení. Roušky dodané dodavatelem žalobci však tyto požadavky nařízení zjevně porušovaly a ve svém důsledku nebyly způsobilé k dodání na trh. Na této skutečnosti pak nemůže nic změnit ani doporučení komise (EU) 2020/403, o postupech posuzování shody a dozoru nad trhem v souvislosti s hrozbou nákazy koronavirem COVID-19. Ačkoli tedy v rozhodné době bylo možné na trh, po povolení České obchodní inspekce, dodávat OOP bez dokončeného postupu posuzování shody (a tím i bez označení CE), takové OOP musely nadále splňovat požadavky stanovené v čl. 8 nařízení. Rovněž závěr soudu prvního stupně o neporušování průmyslových práv je předčasný, jelikož z provedeného dokazování vůbec nevyplyvá, jestli šlo o porušení ochranné známky Ing. Paseky. Žalobce navzdory své důkazní povinnosti nepředložil ohledně vzhledu roušek jediný důkaz a soud prvního stupně tuto skutečnost neučinil předmětem dokazování. Bez objasnění těchto skutečností přitom nelze dovodit, zda zničené roušky porušovaly průmyslová práva Ing. P. či nikoli a zda z tohoto důvodu byly neprodejné. Ing. P. nevypověděl, že by snad byla vyloučena zaměnitelnost výrobků prodávaných pod jeho ochrannou známkou a zničených roušek, nýbrž toliko vypověděl, že název „SAFETY NANOLAB Protection rev. FFP3“ uvedený ve faktuře předložené žalobcem nezasahuje do jeho ochranné známky „[redacted]“. Z takového tvrzení ovšem nelze dovodit cokoli o nezaměnitelnosti výrobků. Žalovaný 1) dále v odvolání upozornil, že žalobce shora uvedeným nedostatečným zabalením roušek spoluzavinil ve smyslu § 2918 o. z. vznik škody, protože kdyby byly předmětné roušky žalobcem řádně zabaleny jednotlivě či po jednotkách kusů v hermeticky uzavřených obalech nebo kdyby byly hermeticky uzavřeny alespoň výše uvedené plastové pytle, žádná voda by do nich nemohla zatéct a nedošlo by tak ke vzniku vůbec žádné škody, či přinejmenším pouze ke vzniku menší škody. Dále pak žalovaný 1) v odvolání upozornil na skutečnost, že při předmětné nehodě nebyly zničeny všechny roušky, a že tedy zavinění nese i Hasičský záchranný sbor. Z provedeného dokazování vyplývá, že vozidlo po dopravní nehodě sice částečně zajelo do vodní nádrže, avšak nedošlo k jeho úplnému ponoru ani zatopení celého nákladového prostoru. Ten byl zatopen pouze do výšky nepřesahující půl metru, a není tak možné, aby došlo ke znehodnocení veškerých přepravovaných roušek. Pokud by zničení všech roušek skutečně bylo prokázáno, může to být způsobeno skutkovou okolností, která vyplývá z provedeného dokazování, že hasičský záchranný sbor k vyprošťování vozidla zvolil zjevně nevyhovující techniku neschopnou uzvednout vozidlo žalobce, při jejímž užití došlo k převrácení celého vozidla do vodní nádrže. Teprve na základě toho tak došlo k úplnému zatopení nákladového prostoru vozidla žalobce a kontaminaci veškerých přepravovaných roušek. Takové pochybení ovšem nemůže být přičitatelné žalovaným. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný 1) navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Proti shora uvedenému rozsudku podala odvolání rovněž žalovaná 2), a to co do jeho výroků I., IV., V. a VI. Uvedla zejména, že nelze souhlasit se závěry soudu prvního stupně ohledně průběhu dopravní nehody. Soud prvního stupně měl k dispozici dva znalecké posudky, které se v podstatných bodech rozcházely, přičemž označil znalecký posudek vypracovaný Bc. Pýchou za nepřezkoumatelný. I pokud by však obstála úvaha soudu prvního stupně o nepřezkoumatelnosti závěrů uvedených ve znaleckém posudku Bc. Pýchou ohledně výpočtu

rychlosti vozidel, nelze tento posudek odmítnout jako celek, jelikož zásadním zjištěním Bc. Pýchy, ze kterého dovodil, že dopravní nehoda nese znaky plánovaného střetnutí, je neexistence brzdových stop od vozidla řízeného žalobcem. Toto zjištění je nezpochybnitelné a neodpovídá tvrzení žalobce o prvotní příčině dopravní nehody, která měla být vyvolána vběhnutím srny do vozovky. Ing. Pavlata neexistenci brzdových stop při své výpovědi u ústního jednání konaném dne 19. 9. 2022 vysvětlil tím, že nikde ve výpovědi řidiče není řečeno, že by došlo k intenzivnímu brzdění, což je však v rozporu s obsahem úředního záznamu Policie ze dne 23. 6. 2020. V situaci, kdy soud prvního stupně měl k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry, byl návrh žalované 2) na vyžádání revizního znaleckého posudku zcela důvodný. Žalovaná 2) pak, s obdobnou argumentací jako žalovaný 1), rovněž namítla, že je chybný závěr soudu prvního stupně, že by v předmětném období mohly být distribuovány OOP bez jakéhokoliv označení, a dále, že předmětné roušky nesplňovaly podmínky nařízení č. 2016/425. K tomu rovněž žalovaná 2) uvedla, že s ohledem na komplikovanou právní úpravu týkající se distribuce OOP v době nouzového stavu, navrhovala, aby si soud prvního stupně vyžádal znalecký posudek z oboru zdravotnictví, což však soud prvního stupně neučinil, přičemž ani v odůvodnění napadeného rozsudku neuvedl, proč tento znalecký posudek nevyžádal. Předmětný náklad přitom v převážné míře tvořily právě neoznačené roušky. Z fotodokumentace přitom vyplývá, že zde byly přimíchány i roušky s červeným označením „NANOLAB PROTECTION“, a i nějaké roušky s modrým nápisem, z čehož je patrné, že kupujícímu bylo lhostejno, zda a jak jsou roušky označeny, neboť byly určeny k likvidaci. Tvrzení žalobce, že roušky byly určeny k prodeji na hudebních akcích, vůbec neodpovídalo balení v krabicích po stovkách kusů. Rovněž je zcela nepřipustné, aby si roušky nějakým způsobem označoval sám kupující, což měl žalobce podle něj v úmyslu. Žalovaná 2) pak dále uvedla, že obchod mezi dodavatelem a žalobcem nebyl poctivý, a tudíž ve smyslu § 6 o. z. se jednalo o zneužití práva, kterému by neměla být poskytována právní ochrana. Tato skutečnost vyplývá zejména z neuvedení transakce do kontrolního hlášení ani na straně prodávajícího, ani na straně kupujícího, který se tím naprosto nelogicky vzdal možnosti vrácení DPH od státu. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že dodavatel koncem června zrušil původní fakturu č. FV80200063 fakturou č. FV80200063Š a následně vystavil novou fakturu č. FV10200220 na hodnotu zboží bez DPH. Přitom při kompletním posouzení je zcela jasné, že se jedná o antedatované listiny vystavené teprve poté, co soud v dubnu 2022 učinil dotaz, zda faktura č. FV80200063 byla zahrnuta do EET. Kupující o těchto fakturách nic nevěděl a svého nároku se až do vydání napadeného rozsudku domáhá s ohledem na původně vystavenou fakturu. Podstatné je rovněž, že Ing. P. [redacted] odstoupil od licenční smlouvy dne 2. 6. 2020, přičemž k předmětnému tvrzenému obchodu mezi dodavatelem a žalobcem došlo 22. 6. 2020, což odpovídá úvaze o tom, že se dodavatel snažil rychle zbavit ochranných roušek krytých licenční smlouvou. Žalovaná 2) je přesvědčena o tom, že se v dané věci jednalo o pojiistný podvod. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaná 2) navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Žalobce k odvolání žalovaných uvedl, že považuje napadený rozsudek za správný, přičemž žalovaní mnohdy opakují námitky vznesené již v řízení před soudem prvního stupně, se kterými se však soud prvního stupně již přesvědčivě vypořádal. Žalovaný 1) byl pak dosud v celém řízení prakticky nečinný, a proto jsou jeho tvrzení, která nyní uplatňuje v rámci odvolacího řízení z jeho strany tvrzeními novými, porušujícími zákaz novot v odvolacím řízení. K námitce že žalobce nebyl vlastníkem předmětných roušek pak žalobce uvedl nad rámec výše uvedeného o nepřipustných novotách, že v okamžiku předmětné dopravní nehody byl žalobce vlastníkem roušek a po celou dobu se tak také choval. Žalobce uzavřel s dodavatelem smlouvu o spolupráci, na jejímž základě následně došlo k uzavření kupní smlouvy, a to objednávkou žalobce a její akceptací. Předáním zboží, ke kterému nesporně došlo, pak žalobce nabyt vlastnícké právo k tomuto zboží. Žalobce se i poté choval jako vlastník zboží, když uplatňoval u pojišťovny vzniklou škodu. Rovněž dodavatel se dále vůči žalobci choval v souladu s tím, že žalobce byl vlastníkem zničeného zboží, jelikož žalobce započal vyzývat k uhrazení kupní ceny. V důsledku

tohoto vymáhání pak žalobce svůj dluh vůči dodavateli z titulu neuhrazené kupní ceny uznal a zavázal se jej zaplatit. Stejně jako již v minulosti žalovaní odůvodňují své alternativní skutkové závěry především chováním dodavatele po nehodě a zničení zboží, k čemuž lze pouze zopakovat, že žalobce nemá žádný vliv na jednání dodavatele a o jeho operacích s fakturami se dozvěděl až v rámci projednávání této věci. K těmto operacím mohlo docházet z daňově optimalizačních důvodů, což je ale pro projednávanou věc irelevantní. Žalobce si nepožádal o vrácení DPH za předmětnou fakturu a nezahrnul tuto fakturu do kontrolního hlášení z důvodu, že byl svou účetní poučen, že má takto postupovat a s ohledem na skutečnost, že si byl vědom, že nebude bez plnění pojišťovny schopen dlužnou kupní cenu uhradit, se mu zdál takový postup jako správný. Hodnota roušek byla pak v řízení před soudem prvního stupně prokázána, když byla dána smluvním ujednáním mezi žalobcem a dodavatelem, přičemž i odpovídala ceně roušek, za kterou dodavatel prodával stejné, nebo srovnatelné zboží jiným odběratelům, a rovněž ceníkům dodavatele. Žalobce byl v předmětné době přesvědčen, že se jedná o cenu přiměřenou a měl dobře spočítáno, že dokáže na dalším prodeji roušek výrazně profitovat. K balení a označení roušek pak žalobce uvedl, že požadoval po dodavateli balení roušek po větším množství, protože měl v plánu následně roušky nechat zabalit do vlastních obalů a opatřit je vlastním označením. V období, ve kterém koupil roušek dojednával a realizoval, neplatilo tvrzení žalovaných, že roušek bylo dostatečné množství a že byly dostupné široké veřejnosti, a že orgány veřejné moci tudíž již dohlížely na splnění podmínek řádného označení roušek při jejich prodeji a porušení těchto povinností trestaly. Tento popis by seděl spíše na období pozdější. Není také pravda, že by roušky dodané dodavatelem žalobci zjevně porušovaly požadavky nařízení č. 2016/425, jak žalovaní tvrdí. Stejně roušky ostatně dodavatel dodával také do nemocnic. S ohledem na sjednaný způsob balení předmětných roušek byly všechny požadované údaje obsaženy v přiložených dokumentech. Ve zvoleném způsobu balení pak ani nelze spatřovat spoluzavinění žalobce na vzniku škody. Pokud by žalovaný 1) nezpůsobil předmětnou dopravní nehodu, roušky by nebyly zničeny a žalobci by žádná škoda nevznikla. Tím je dána příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a vznikem škody. Žalobce žádnou povinnost neporušil, a za vzniklou škodu tudíž neodpovídá. K tvrzenému porušení průmyslových práv pak žalobce uvedl, že soud prvního stupně správně došel k závěru, že k porušení žádných práv Ing. P. [redacted] nedošlo. Veškeré pochybnosti byly vyvráceny ve výpovědích svědka Mgr. D. [redacted] a Ing. P. [redacted], z kterých vyplynulo, že roušky vyráběné dodavatelem byly chráněny jednak průmyslovým vzorem (tj. jak rouška vypadá) a jednak ochrannou známkou (tj. název a logo). Průmyslový vzor ale přinejmenším z poloviny patřil dodavateli a ochranná známka porušena nebyla. V reakci na poučení odvolacím soudem pak žalobce k obvyklé ceně roušek doplnil, že podle znaleckého posudku znalce Ing. Jiřího Havlíčka, CSc. byla obvyklá cena zničených roušek ke dni 22. 6. 2020 v daném místě ve výši 95 Kč za kus a že vliv balení a značení na cenu roušek závisí na počtu kusů v daném balení a dosahuje výše 0,1 až 1 Kč za kus. Dodavatel nejprve vyráběl roušky pod obchodním názvem [redacted], následně SAFETY NANOLAB Protection a nakonec NANOLAB Protection. Ke změně názvu a loga docházelo patrně právě z důvodů ukončení licenční smlouvy mezi výrobcem roušek a jedním z jeho zaměstnanců, Ing. P. [redacted]. Samotné roušky, které dodavatel vyráběl, se však nikdy v průběhu celé doby nezměnily. Jednalo se stále o jeden a ten samý druh roušek, změnilo se právě jen a pouze obchodní značení, výrobek jako takový zůstal stejný. Z tohoto důvodu i faktury prokazující prodej dodavatelových roušek třetím osobám, mohou sloužit jako důkaz ohledně obvyklé ceny předmětných roušek. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen.

5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání byla podána včas oprávněnými osobami a proti rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek v napadeném rozsahu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř. a shledal odvolání žalovaných pouze částečně opodstatněnými, avšak z jiných z důvodů, než které jsou v těchto odvoláních uvedené.

6. Výrok II. a výrok III. napadeného rozsudku soudu prvního stupně nebyly podanými odvoláními dotčeny, a nabyly tudíž samostatně právní moci (§ 206 o. s. ř.).
7. Soud prvního stupně vyšel z takto zjištěného skutkového stavu:
- a) Žalovaný 2) pojistil žalovaného 1) pro účely škody vzniklé při dopravní nehodě. Dne 15. 6. 2020 uzavřel dodavatel s žalobcem smlouvu o spolupráci, na základě které se žalobce zavázal odebírat produkty NANOLAB Production pro účely kulturních a hudebních akcí v České republice. Cena zboží měla být fakturována tak, že cena bude hrazena v 6 měsíčních splátkách. Dne 22. 6. 2020 žalobce vyzvedl u dodavatele roušky značky SAFETY NANOLAB Protection rev. FFP3 v celkovém počtu 189 000 kusů v jednotkové ceně 95 Kč za kus bez DPH, tedy v hodnotě 17 955 000 Kč bez DPH a v hodnotě 21 725 550 Kč včetně DPH. Oba na vztahu zúčastnění jsou plátcí DPH. Dodavatel v uvedeném období pak poskytoval zboží v částkách převyšujících jednotkovou cenu placenou žalobcem.
- b) Dne 22. 6. 2020 v 22:20 došlo k dopravní nehodě na silnici III. třídy č. 0127 v km 1,196 v katastru obce [REDAKCE], když žalovaný 1) naboural svým vozidlem do žalobcova vozidla a toto vozidlo bylo odmrštěno do blízké vodní nádrže, když v té době se ve vozidle nacházely předmětné roušky v hodnotě dle potvrzení o účasti na dopravní nehodě asi 2 000 tis. Kč, přičemž však soud prvního stupně uzavřel, že se v tomto případě jednalo pouze o písářskou chybu spočívající v jedné chybějící číslici. Náklad byl zcela zničen, znehodnocen. Žalovaný 1) pak byl v rámci přestupkového řízení uznán vinným spácháním přestupku. Místo nehody neleží na trase od sídla dodavatele do žalobcova místa podnikání, avšak žalobce si v blízkosti pronajal nebytové prostory.
- c) V reakci na uvedenou událost dodavatel koncem června 2020 zrušil původní fakturu fakturou č. FV80200063Š a následně vystavil novou fakturu č. FV10200220 na hodnotu zboží bez DPH. K tomuto dal pokyn jednatele dodavatele. Dodavatel při tom faktury nezaevidoval v kontrolním hlášení. Žalobce opakovaně vyzýval žalované k uhrazení dluhu, avšak bezvýsledně. Dne 23. 9. 2020 vyrozuměl žalovaný 2) žalobce o nepřiznání nároku na náhradu škody, jakož i o důvodech tohoto nepřiznání.
- d) Dne 30. 7. 2020 provedl žalovaný 2) šetření v místě dopravní nehody a sesbíral na něm několik kontrolních roušek. Dále učinil u dodavatele kontrolní nákup a takto získané roušky podrobil testování v laboratoři, když bylo zjištěno, že roušky sesbírané na místě nehody neodpovídají kvalitativně rouškám, které byly získány při slepém nákupu. Soud prvního stupně však uzavřel, že stav roušek měsíc po nehodě nemůže být rozhodující, jelikož testované roušky byly před tím déle než měsíc vystaveny povětrnostním vlivům, které musely mít vliv na jejich filtrační schopnosti. Při šetření SÚKL pak bylo zjištěno, že při kontrole u dodavatele za období od 1. 1. 2020 do 25. 5. 2021 bylo na trh dodáváno zboží NANOLAB PROTECTION Ochranná maska z nanomateriálu, které obsahovaly označení certifikace dle § 6 nařízení vlády 54/2015 Sb. Vzhledem k tomu, že dodavatel nevyráběl zdravotnické pomůcky, ale osobní ochranné prostředky, byla kontrola ukončena.
- e) Ing. I. [REDAKCE] P. [REDAKCE] je držitelem ochranné známky [REDAKCE], přičemž tato ochranná známka byla poskytnuta na základě licenční smlouvy dodavateli. Tato licenční smlouva byla následně ukončena. Dle sdělení SÚKL měl Ing. P. [REDAKCE] tomuto úřadu telefonicky sdělit, že dodavatel někdy v dubnu 2020 ukončil licenční smlouvu, od které následně odstoupil též Ing. P. [REDAKCE]. Svědek P. [REDAKCE] při své výpovědi uvedl, že licenční smlouvu ukončil dodavatel a v den, kdy odjížděl od dodavatele, se již vyráběly nové roušky. Svědek D. [REDAKCE] pak potvrdil, že došlo ze strany svědka P. [REDAKCE] k odstoupení od smlouvy. Primární osobou, která smlouvu ukončila, byl dodavatel. Svědek P. [REDAKCE] následně ještě od smlouvy odstoupil, což však již nemělo další význam. Svědkovi P. [REDAKCE] není nic známo o tom, že by dodavatel kdykoliv po ukončení licenční smlouvy na trh uváděl zboží, které by porušovalo jeho ochrannou známku. Zboží označené jako SAFETY

NANOLAB Protection rev. FFP3 svědek P. [REDACTED] nepovažuje za zboží porušující jeho ochrannou známku, a ani za zboží zaměnitelné, a proto by proti němu nečinil žádné kroky.

- f) Znalecké posudky Bc. Pýchy a Ing. Pavlaty se v podstatných bodech rozcházejí, jelikož znalecký posudek Bc. Pýchy uzavřel, že k dopravní nehodě došlo takovým způsobem, že vykazuje znaky úmyslné dopravní nehody, kdežto znalecký posudek Ing. Pavlaty uzavřel, že k nehodovému ději mohlo dojít způsobem, který uvádí účastníci nehody, že tedy po náhlém brždění vozidla, které vezlo předmětné roušky, mohlo druhé vozidlo, které řídil žalovaný 1), nabourat a srazit první vozidlo do vodní plochy. Znalec strany žalované Bc. Pýcha ve svém posudku (ve spojení se svým výsledkem) vyšel z brzdných stop na vozovce, které zanechala kola toliko jednoho z vozidel na jedné straně kol. Dále stanovil rychlost vozidel při střetu, když vyšel ze zpomalení vozu ve vodě. Tu stanovil na základě pokusu Vysokého učení technického, jehož výsledky nebyly nikdy touto vysokou školou oficiálně vědecky publikovány. Dále vycházel z předpokladů, že obě vozidla v obci dodržovala dovolenou rychlost a žalovaný 1) se plně věnoval řízení. Na základě těchto okolností pak učinil závěr, že žalobcovo vozidlo se nepohybovalo, ale toliko stálo při kraji vozovky s koly natočenými vně vozovky. Znalec strany žalující Ing. Pavlata takto zjištěný skutkový děj zpochybňoval, když vycházel z mírně jiných předpokladů. V první řadě se zabýval brzdnými stopami, z nichž vycházel znalec Pýcha, přičemž uvedl, že zcela zjevně nejde o stopy brzděné, ale smykové, vzniklé nestejnorodým nárazem pravé a levé části vozu. Pokud jde o zpomalení vozidla, tak to vypočetl s ohledem na odpor vody. Sám připustil, že tento výpočet není správný, neboť nepočítá se zpomalením způsobeným bahnem na dně vodní plochy, avšak i s tímto zpomalením by nemohl dojít k závěru, že vozidla stála (bahno by způsobilo rychlejší zpomalení než samotná voda a tedy by vozidlo muselo jet ještě vyšší rychlostí). Znalec tak uzavřel, že nehodový děj nevykazuje znaky úmyslného střetu. Soud prvního stupně pak dospěl k závěru, že znalecký posudek Bc. Pýchy je ve výsledku nepřezkoumatelný, a proto vycházel ze znaleckého posudku Ing. Pavlaty.
8. Odvolací soud se s takto soudem prvního stupně zjištěným skutkovým stavem uvedeným v předchozích odstavcích ve výsledku v bodech zásadních pro rozhodnutí věci ztotožňuje.
9. Odvolací soud se tedy v první řadě ztotožnil se skutkovým závěrem soudu prvního stupně, že dne 22. 6. 2020 uzavřel žalobce se žalovaným dohodu, ve které se dodavatel zavázal, že žalobci odevzdá předmětné roušky značky SAFETY NANOLAB Protection rev. FFP3 v celkovém počtu 189 000 kusů a umožní mu nabýt k nim vlastnické právo, za což se žalobce zavázal zaplatit dodavateli částku 95 Kč za kus bez DPH, tedy celkem 17 955 000 Kč bez DPH, a to do 19. 12. 2020.
10. Skutečnost, že dodavatel a žalobce uzavřeli ohledně předmětných roušek takovou dohodu (a nikoliv dohodu jiného znění, jak namítají žalovaní) vyplývá z důkazů provedených v řízení před soudem prvního stupně, a to z faktury č. FV80200063, ve které je uvedeno, že je účtováno zboží nakoupené dle kupní smlouvy a zejména pak z výsledku svědka I. [REDACTED] N. [REDACTED], z něhož jednoznačně vyplynulo, že dodavatel žalobci v minulosti prodal nějaké roušky a zejména, že je u dodavatele praxí, že v okamžiku, kdy si zákazník zboží převezme, je již zboží tohoto zákazníka. Uvedené pak dále zejména vyplývá z výsledku svědkyně Z. [REDACTED] V. [REDACTED], která jednoznačně uvedla, že fakturu č. FV80200063 vystavila dne 22. 6. 2020 v pracovní době, tedy před převzetím předmětných roušek žalobcem, což tudíž potvrzuje pravost a den vystavení této faktury. Je evidentní, že následnou „storno“ fakturu svědkyně nemohla vystavit stejný den, přičemž však sama tato svědkyně uvedla, že to je možné, jelikož pokud stornuje nějakou fakturu, dává vždy na „storno“ fakturu stejné datum, jako je uvedeno na původní stornované faktuře. Stejně tak z výpovědi této svědkyně vyplynulo, že si žalobce předmětné roušky od dodavatele skutečně koupil.
11. Ani znění čl. 7.3. smlouvy o spolupráci, na které poukazoval žalovaný 1), které zní: „že v případě, že dojde k odcizení, poničení, reklamaci nebo znehodnocení z jakékoliv příčiny ze strany žalobce,

bude o dané události maximálně do 48 hodin informován dodavatel, který rozhodne, jak se v dané věci bude postupovat dál“ ničeho na shora uvedeném skutkovém závěru nezměnilo. Je sice pravdou, že toto konkrétní ustanovení není při následném uzavření shora uvedené dohody zcela smysluplné, rozhodně však takovéto uzavření nevylučuje. Ustanovení je totiž poměrně nejasné, je dost dobře možné, že dodavatel chtěl mít pouze (například z důvodu péče o dobré jméno své společnosti) přehled o tom, co se s jeho produktem děje. Stejně tak je dost dobře možné, že při vypracovávání či uzavírání této (rámcové) smlouvy o spolupráci, se bralo v úvahu, že následně je možné na základě této rámcové smlouvy uzavřít podle přání stran a jejich konkrétních potřeb různé typy dohod, tedy vedle shora uvedené dohody rovněž žalovaným 1) namítané dohody, na základě kterých by vlastnické právo na objednatele ihned nepřешlo. V projednávaném případě však zcela evidentně v návaznosti na tuto rámcovou smlouvu následně dodavatel a žalobce uzavřeli dohodu o shora uvedeném obsahu (viz i následně její právní posouzení v odst. 43 rozsudku).

12. K samotnému následnému stornování faktury dodavatelem a vystavení nové faktury je pak třeba uvést, že o důvodech tohoto zcela evidentně následného postupu dodavatele lze jen spekulovat, přičemž se skutečně logickým jeví žalobcem uváděné daňové důvody, jelikož je samozřejmě dost dobře možné, že se buď tímto způsobem snažil dodavatel zakrýt své třeba (ať už úmyslné či neúmyslné) pochybení spočívající v nezaplacení DPH, či se prostě jen tímto jednostranným postupem snažil, aby ve výsledku skutečně nemusel DPH za zboží, za které mu dosud nebyla uhrazena kupní cena, uhradit. Odvolací soud přitom zdůrazňuje, že tyto důvody dodavatelova postupu jsou pouze spekulací ze strany odvolacího soudu. Samotný motiv (byť se může ten shora naznačený jevit logickým) ani skutečnost, zda šlo o postup protiprávní či nikoliv, nejsou pro projednávanou věc rozhodující. Každopádně totiž platí, že v předmětném řízení ani nikdo z účastníků netvrdil, že by tyto 2 dodatečné faktury nějakým způsobem reprezentovaly nějakou společnou dohodu mezi žalobcem a dodavatelem, která by jakýmkoliv způsobem měla měnit shora uvedenou dohodu ze dne 22. 6. 2020 (jednostranně ze strany dodavatele pak samozřejmě obsah závazkového vztahu měnit nelze), stejně tak ani nikdo z účastníků netvrdil, že v projednávané věci některá ze stran od dohody ze dne 22. 6. 2020 snad odstoupila.
13. Odvolací soud tedy i ze všech právě uvedených důvodů ve shodě se soudem prvního stupně dospěl ke shora v odst. 9 uvedenému skutkovému závěru.
14. Ke skutkovému závěru o průběhu nehody pak odvolací soud uvádí, že soud prvního stupně zcela správně poukázal na ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř., které stanoví, že soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení. Z pohledu odvolacího soudu však soud prvního stupně z tohoto ustanovení nevyvodil všechny patřičné důsledky.
15. K tomu je třeba uvést, že z výroku o vině je nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu (či přestupku) konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin (přestupek) a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu (přestupku) zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatnění nároku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 10. 2007, sp. zn. 26 Odo 197/2006 či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. 23 Cdo 956/2012).
16. V projednávané věci přitom odvolací soud doplnil v odvolacím řízení dokazování samotným rozhodnutím Městského úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav ze dne 2. 7. 2020, ze kterého zjistil, že tímto rozhodnutím byl žalovaný 1) uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, pro porušení § 19 odst. 1 tohoto zákona, neboť bylo nepochybně prokázáno, že dne 22. 6. 2020 řídil v k. o. [REDAKCE] nákladní vozidlo, v uvedeném místě nedodržel bezpečnou vzdálenost za před

ním jedoucím vozidlem řidiče žalobce, který z důvodu vběhnutí srnky do jízdní dráhy byl nucen brzdit, žalovaný 1) z důvodu nedodržení bezpečné vzdálenosti zezadu vozidlem do vozidla žalobce narazil, toto odhodil do silničního příkopu, přičemž vozidlo dále skončilo ve vodní nádrži. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 7. 2020.

17. Soud prvního stupně ani odvolací soud již v projednávané věci tedy nemohou přezkoumávat, zda předmětná nehoda neproběhla jinak, než shora uvedeným způsobem, jelikož by tím podrobovaly uvedené pravomocné rozhodnutí přezkumu, když v daném případě žalovanou namítanou fingovanou nehodu vylučují jak shora uvedené skutkové okolnosti zakládající shora uvedený přestupek, tak i samotná právní kvalifikace tohoto přestupku, ve které je mimo jiné uvedeno, že šlo ze strany žalovaného 1) o zavinění z nedbalosti. Rovněž lze i uvést, že v poměrech projednávané věci nelze výše uvedené přezkoumávat ani ve vztahu k žalované 2), jelikož ani ve vztahu k ní jakožto k pojišťovně nejsou civilní soudy oprávněny posuzovat, zda žalovaný 1) jakožto pojištěný za škodu odpovídá, případně v jakém rozsahu, jelikož by tím podrobovaly již vydané pravomocné rozhodnutí nepřipustnému zkoumání či přezkumu (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1338/2006).
18. Z těchto popsanych důvodů soud prvního stupně zkoumal průběh dopravní nehody nadbytečně, jelikož byl stejně jako soud odvolací vázán tím, že tato nehoda proběhla tak, jak je uvedeno výše, a tudíž nebylo třeba provádět k uvedenému znalecké zkoumání, z čehož samotného již vyplývá, že ani nebylo a není na místě doplňovat dokazování navrhovaným revizním znaleckým posudkem.
19. Odvolací soud se pak dále mimo jiné zcela ztotožňuje se skutkovým závěrem soudu prvního stupně, že v důsledku dopravní nehody byl náklad (tedy všechny předmětné roušky) zcela zničen, což vyplývá například již jen ze zápisu o poškození věci provedeného k důkazu soudem prvního stupně (k tomu dále viz odst. 25 rozsudku).
20. Odvolací soud pak v odvolacím řízení doplnil dokazování důkazy navrženými účastníky ohledně ceny, za kterou bylo možné v daném místě a v čase zničení předmětných roušek pořídit shodné či obdobné roušky.
21. Z přípisu dodavatele ze dne 11. 10. 2023 odvolací soud zjistil, že v něm dodavatel uvádí, že všechny roušky, které šel pod názvem [REDAKCE] a následně pod názvem SAFETY NANOLAB Protection a finálně pod názvem NANOLAB Protection, jsou stejný výrobek ze stejných materiálů se stejnými vlastnostmi.
22. Z nabídky ze stránek Heureka a rovněž z nabídky ze stránek Alza.cz pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že v únoru 2021 se balení 10 kusů roušky označených jako Nanolab protection prodávalo průměrně za 950 Kč.
23. Ze zprávy České obchodní inspekce ze dne 8. 6. 2020 pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že v ní Česká obchodní inspekce zejména sděluje, že počínaje 15. 6. 2020 již nebude přijímat jakékoliv podněty k předběžnému posouzení OOP před jejich uvedením na trh podle doporučení komise (EU) 2020/403 ze dne 13. 3. 2020. S ohledem na to, že všechna povolení vydaná výrobcům a dovozcům OOP na trh již pozbyla platnosti, a další OOP v rozsahu těchto povolení již není možné na trh uvádět, přechodný nedostatek OOP na trhu byl překlenut a v tuto chvíli neexistují žádné okolnosti, které by odůvodňovaly další využití doporučení, nebude Česká obchodní inspekce počínaje 1. 7. akceptovat další distribuci a prodej OOP, které byly uvedeny na trh v souladu s doporučením, ale nesplňují všechny požadavky příslušného nařízení.
24. Z přípisu odvolacího soudu a odpovědi České obchodní inspekce ze dne 2. 11. 2023 pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že k dotazu odvolacího soudu, zda a s jakým označením dodavatel v období od 1. 1. 2020 do 22. 6. 2020 vyráběl ochranné roušky kategorie OOP, Česká obchodní inspekce sdělila, že z jejich záznamů nelze identifikovat žádný záznam týkající se dodavatele ve vztahu ke spotřebitelům - konečným uživatelům, nebo hospodářským subjektům.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

25. Odvolací soud neprovedl k důkazu videozáznam o likvidaci dopravní nehody, navrženým k prokázání tvrzení žalovaného 1), že část předmětných roušek byla zničena nikoliv přímo v důsledku nehody, nýbrž až jednáním Hasičského záchranného sboru, který měl při vyprošťování vozidla použít nevyhovující techniku, jelikož bylo toto skutkové tvrzení v rozporu s pravidly stanovenými v ustanovení § 205a o. s. ř. uvedeno až v průběhu odvolacího řízení, a proto k němu (a k důkazům, které měly toto tvrzení prokazovat) odvolací soud nepřihlížel.
26. Ze sdělení České obchodní inspekce o kontrolní činnosti v roce 2020 pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že v tomto roce Česká obchodní inspekce věnovala mimořádnou pozornost výkonu dozoru nad dodáváním OOP.
27. Z odpovědi České obchodní inspekce ze dne 2. 11. 2023 pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že v tomto přípisu Česká obchodní inspekce k dotazu žalovaného 1) mimo jiné sdělila, že v období od března 2020 do července 2020 byly požadavky na OOP upraveny nařízením č. 2016/425, přičemž však na pandemickou situaci reagovala Evropská komise tím, že dne 13. 3. 2020 vydala doporučení, ve kterém doporučovala orgánům dozoru, že v případě, že zjistí, že OOP zajišťují odpovídající úroveň ochrany zdraví a bezpečnosti v souladu se základními požadavky nařízení, i když postupy posuzování shody, včetně umístění CE nebyly zcela dokončeny podle harmonizovaných pravidel, mohou povolit dodávání těchto výrobků na trh po omezenou dobu. Dále pak sdělila mimo jiné, že v období od března 2020 do července 2020 prováděla kontroly plnění povinnosti nařízení i u OOP dýchacích cest.
28. Z odpovědi SÚKL pak odvolací soud zjistil, že v tomto přípisu tento úřad k dotazu žalovaného 1) sdělil, že v období od března 2020 do července 2020 neplatily žádné obecné výjimky pro prodej roušek jako zdravotnických prostředků. Doporučení komise (EU) 2020/403 ze dne 13. 3. 2020 se týkalo uvádění a nikoliv prodeje zdravotnických prostředků na trh. Dále tento úřad sdělil, že v období od března 2020 do července 2020 prováděl kontroly roušek a respirátorů, přičemž zjištěné nedostatky byly odstraněny v průběhu kontroly na místě a z tohoto důvodu nebylo nutné přistoupit k uložení nápravných opatření.
29. Z příkazu ze dne 6. 8. 2020 pak odvolací soud zjistil, že tohoto dne tímto příkazem Česká obchodní inspekce uložila v tomto příkazu uvedené společnosti pokutu ve výši 3 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v nařízení č. 2016/425, konkrétně za to, že tato společnost distribuovala respirátory bez přiložení EU prohlášení o shodě, přičemž ani v návodu nebyla uvedena informace o internetové adrese, na níž by byl přístup k EU prohlášení o shodě.
30. Z příkazu ze dne 24. 7. 2020 pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že tohoto dne tímto příkazem Česká obchodní inspekce uložila v tomto příkazu uvedené společnosti pokutu ve výši 10 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v nařízení č. 2016/425, konkrétně zejména za to, že tato společnost uvedla na trh respirátory u nichž nezajistila, aby výrobce provedl příslušný postup posuzování shody uvedený v nařízení, aby přímo na výrobku případně na obalu bylo v souladu s nařízením umístěno označení CE, aby k němu byly přiloženy doklady, aby na výrobku bylo mimo jiné uvedeno jméno, obchodní název nebo zapsaná ochranná známka a poštovní adresa, a dále ani nezajistila, aby byl k výrobku přiložený návod.
31. Odvolací soud neprovedl dokazování rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2023, ani rozhodnutím České obchodní inspekce ze dne 22. 3. 2022, a ani dalšími rozhodnutími České obchodní inspekce, jelikož již výše uvedenými důkazy, a to konkrétně sděleními České obchodní inspekce a jejími rozhodnutími ze dne 6. 8. 2020 a 24. 7. 2020 bylo prokázáno, že v rozhodném období Česká obchodní inspekce kontrolovala soulad roušek a respirátorů s nařízením č. 2016/425 a že případný nesoulad sankcionovala, přičemž lze i poznamenat, že rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020 a 24. 7. 2020 se nejenže týkají rozhodného období, nýbrž i byla v tomto období vydána, v důsledku čehož jsou nevíce vypovídající.

32. Ze sdělení Vrchního státního zastupitelství pak odvolací soud zjistil, že Vrchní státní zastupitelství k podnětu žalované 1) vydalo Městskému státnímu zastupitelství pokyn, aby uložilo policejnímu orgánu doplnit prověřování a podle jeho výsledku znovu meritorně rozhodnout (když byla věc původně policejním orgánem odložena), a to ve věci týkající se trestního oznámení žalované 2) pro podezření ze spáchání trestného činu pojistného podvodu, kterého se měli dopustit žalobce, žalovaný 1), dodavatel a jednatel dodavatele.
33. Odvolací soud neprovedl k důkazu výpis databáze průmyslových vzorů WIPO navržený v podání ze dne 13. 11. 2023, jelikož byl tento důkaz označen až po uplynutí lhůty stanovené odvolacím soudem k označení důkazů při jednání dne 4. 10. 2023 (k tomu ostatně viz i odst. 50 rozsudku).
34. Ze znaleckého posudku Ing. Jiřího Havlíčka, CSc. doplněného a stvrzeného výsledkem tohoto znalce pak bylo odvolacím soudem zjištěno, že cena, za kterou bylo možné v daném místě a v čase zničení předmětných roušek pořídit shodné či obdobné roušky se pohybovala pro koncového zákazníka okolo 100 Kč za kus a pro distributora nakupujícího od výrobce pak v rozmezí od 30 Kč až 40 Kč (spodní hranice představující výrobní náklady), až do částky jen o několik málo korun nižší, než 100 Kč za kus (horní hranice představující zjednodušeně řečeno výše uvedenou cenu pro koncového zákazníka po odečtení ceny za finální zabalení). Dále pak bylo zjištěno, že cena obalu, včetně potisku případně samolepky je v řádu nižších jednotek korun na balení, v závislosti na počtu kusů v daném balení pak tedy jde o částku mezi 0,1 až 1 Kč na jednu roušku. Dále odvolací soud zjistil, že znalec vyšel při stanovení shora uvedené ceny z metody porovnací, když vyšel z ceníkových (nabídkových) položek jiných výrobců. Dále pak, že znalec zkoumal i kvalitu roušek dodavatele, přičemž měl k dispozici roušku, kterou porovnal s přihláškou průmyslového vzoru, která byla asi z února 2020, kterou přihlašovali zaměstnanci dodavatele, přičemž tato rouška odpovídala průmyslovému vzoru, podle kterého roušky dodavatel vyráběl od onoho roku 2020 pod různými názvy. Znalec pak dospěl k závěru, že předmětný vzorek je velmi kvalitní a podle častěji používané terminologie se jedná o respirátor. Konečně pak soud zjistil, že na shora uvedenou cenu roušky nemá vliv skutečnost, zda od okamžiku její výroby do okamžiku jejího zabalení uplyne třeba i doba několika týdnů, když bylo běžnou praxí, že se roušky dováželi například i z Číny, kdy byly i čtyři týdny v kontejneru přepravovány po vodě a pak se teprve balily. Ke všemu právě uvedenému odvolací soud konstatuje, že shledal znalecký posudek ve spojení s výsledkem znalce podrobně odůvodněným a přesvědčivým. Zejména pak právě ústní odůvodnění a vysvětlení posudku působilo naprosto přesvědčivě a logicky, znalec velmi přesvědčivě odpověděl na dotazy soudu i účastníků řízení, a i proto soud dospěl na základě znaleckého posudku a výsledku znalce ke shora uvedeným zjištěním.
35. Nad rámec skutečností výslovně uvedených soudem prvního stupně v napadeném rozsudku pak odvolací soud zjistil z předžalobní výzvy ze dne 7. 10. 2020 provedené k důkazu již soudem prvního stupně (srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 10. 2017, sp. zn. 27 Cdo 1154/2017), že v této výzvě adresované žalované 2) byla stanovena lhůta k zaplacení částky 21 725 550 Kč do 14. 10. 2020. Z doručky k této výzvě provedené rovněž k důkazu soudem prvního stupně pak, že tato výzva byla žalované 2) doručena dne 8. 10. 2020. Z předžalobní výzvy ze dne 30. 11. 2020 provedené rovněž k důkazu již soudem prvního stupně pak, že v této výzvě adresované žalovanému 1) byla stanovena lhůta k zaplacení částky 21 725 550 Kč do 10. 12. 2020 a konečně z podacího lístku provedeného k důkazu rovněž soudem prvního stupně pak, že tato výzva byla skutečně žalovanému 1) zaslána.
36. Po právní stránce odvolací soud shodně jako soud prvního stupně posuzoval věc zejména podle o. z.
37. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil.

Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

38. Podle 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.
39. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
40. Podle § 3 odst. 2 písm. e) věta první o. z. je vlastnické právo chráněno zákonem.
41. Podle § 2079 odst. 1 o. z. se kupní smlouvou prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je předmětem koupě, a umožní mu nabýt vlastnické právo k ní, a kupující se zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu.
42. Ze shora uvedeného skutkového stavu (viz zejména odst. 7b a odst. 14 až 18 rozsudku) vyplývá, že žalovaný 1) vlastním zaviněním ve formě nedbalosti (viz odst. 16 rozsudku) porušil povinnost stanovenou zákonem ve shora citovaném ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (srov. i shora citované ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích).
43. Na základě shora uvedeného skutkového stavu (viz zejména odst. 9 až 13 rozsudku) pak rovněž odvolací soud uzavřel, že tímto žalovaný 1) zasáhl do vlastnického práva žalobce, jelikož shora v odst. 9 rozsudku uvedenou dohodu odvolací soud posoudil jako kupní smlouvu podle § 2079 odst. 1 o. z., na základě které došlo k převodu vlastnického práva k předmětným rouškám na žalobce již v okamžiku, kdy si je od dodavatele převzal (tedy před předmětnou nehodou). Vlastnické právo je přitom právem absolutním, a žalovaný 1) byl proto v souladu se shora citovaným ustanovením § 2910 o. z. povinen nahradit žalobci škodu, která mu tím vznikla.
44. Podle § 2951 odst. 1 o. z. se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích.
45. Podle § 2952 o. z. se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu.
46. Podle § 2969 odst. 1 o. z., při určení výše škody na věci, která byla poškozena, se vychází z její obvyklé ceny v době poškození a zohlední se, co poškozený musí k obnovení nebo nahrazení funkce věci účelně vynaložit.
47. V souladu s právě citovaným ustanovením § 2969 odst. 1 o. z. byla tudíž pro stanovení výše škody rozhodná obvyklá cena předmětných roušek v době jejich zničení, tedy cena, za kterou bylo možné v daném místě a čase pořídit roušky shodné či obdobné (srov. ŠVESTKA, Jiří, Jan DVOŘÁK, Josef FIALA aj. Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI, (§ 2521-3081), Wolters Kluwer, dostupné v Systému ASPI, komentář k § 2969).
48. V řízení přitom bylo prokázáno (viz zejména odst. 34 rozsudku), že cena 95 Kč za kus, za kterou žalobce koupil předmětné roušky od dodavatele (viz zejména odst. 9 a násl. rozsudku), byla cenou v daném místě a čase obvyklou, a to i při koupi mezi výrobcem a distributorem (byť se nacházela na samé horní hranici znalce stanoveného rozmezí). Při 189 000 kusech roušek (viz odst. 9 rozsudku) zničených v důsledku předmětné nehody (viz odst. 7b a 19 rozsudku) pak celková škoda činí částku 17 955 000 Kč, jak ve výsledku správně stanovil soud prvního stupně.

49. Odvolací soud se v projednávané věci pak i ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že předmětné roušky nijak neporušovaly ochrannou známku Ing. P. [REDACTED], přičemž k uvedenému závěru dospěl odvolací soud stejně jako soud prvního stupně na základě výsledku Ing. P. [REDACTED] který sám vypověděl (viz odst. 7e rozsudku), že předmětné roušky prodané pod označením SAFETY NANOLAB Protection rev. FFP3 (viz odst. 7a a 9 rozsudku) jeho ochrannou známku neporušují. Tato tvrzená skutečnost tudíž na cenu předmětných roušek, a proto ani na výši škody mít vliv nemohla.
50. Odvolací soud se pak již nezabýval tvrzením vzneseným nově v odvolacím řízení, že výrobou a prodejem předmětných roušek mělo být porušováno právo k průmyslovému vzoru, v důsledku čehož měla být jejich cena nižší, jelikož byla tato argumentace založena na skutkových tvrzeních, které byly v rozporu s pravidly stanovenými v ustanovení § 205a o. s. ř. uvedeny až v průběhu odvolacího řízení. Již jen skutečně pro úplnost proto k tomu odvolací soud pouze ve stručnosti uvádí, že uvedené se jeví provedeným dokazováním spíše vyvráceno, jelikož bylo v řízení prokázáno, že k prodeji roušek podle stejného průmyslového vzoru docházelo i nadále v období následujícím po období rozhodném (viz odst. 22 a 34 rozsudku).
51. Odvolací soud pak dospěl k závěru, že ani skutečnost, že by v době zničení nebyly předmětné roušky ještě řádně v souladu s právními předpisy (konkrétně s nařízením č. 2016/425) zabaleny a označeny, nemá na výši škody ve výsledku vliv.
52. Jak je uvedeno výše, v řízení bylo prokázáno (viz odst. 34 rozsudku), že obvyklá cena balení a označení činí mezi 0,1 až 1 Kč na jednu roušku, a tudíž by i při připočtení maximální výše balení a označení ke shora uvedená částce 95 Kč stále šlo v případě předmětné kupní ceny, za kterou žalobce od dodavatele předmětné roušky zakoupil, o cenu v rámci ceny obvyklé.
53. I kdyby pak teoreticky již tímto prodejem či převozem roušek bez řádného zabalení či označení žalobce (či dodavatel) porušil veřejnoprávní normy, konkrétně tedy nařízení č. 2016/425, nemělo by to samo o sobě na cenu předmětných roušek a tedy na výši škody vliv. Důsledkem tohoto teoretického případného porušení právního předpisu by mohlo být pouze uložení sankce ze strany orgánu veřejné moci (přičemž ostatně z provedeného dokazování vyplynulo, že v rozhodném období se za byť mnohonásobné porušení uvedeného nařízení ukládaly sankce pouze v řádech tisíců korun, viz odst. 29 a 30 rozsudku), na výši soukromoprávního nároku na náhradu škody to však v projednávaném případě vliv mít nemůže, což odpovídá i ustanovení § 1 věty druhé o. z., které stanoví, že uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. S ohledem na právě uvedené závěry tedy ani soud prvního stupně nepochybil, když nedoplnil dokazování o žalovanou 2) navržený znalecký posudek, přičemž lze i uvést, že obecně ani samozřejmě není na místě provádět ohledně souladnosti s právními předpisy znalecké zkoumání.
54. Podle § 2900 o. z. vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.
55. Podle § 2918 o. z. vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. Podílejí-li se však okolnosti, které jdou k tíži jedné či druhé strany, na škodě jen zanedbatelným způsobem, škoda se nedělí.
56. Odvolací soud se dále v projednávané věci neztotožnil s argumentací, že by si žalobce škodu spoluzpůsobil tím, že předmětné roušky nebyly v době předmětné nehody zabaleny hermeticky tak, aby nebyly zničeny při ponoření do vody. V této skutečnosti totiž nelze podle jednoznačného závěru odvolacího soudu spatřovat ani jakékoliv porušení shora v citovaném ustanovení § 2900 o. z. stanovené prevenční povinnosti, jelikož nelze po nikom rozumně požadovat, aby si svoje zboží převážel takovým způsobem, aby nebylo poškozeno ani takovou nehodou, jako byla nehoda předmětná, tedy vyžadovat, aby byl připraven na to, že jeho náklad bude ponořen

ve vodní nádrži. V této okolnosti tudíž odvolací soud bez jakýchkoliv pochyb předpokládá pro aplikaci shora citovaného ustanovení § 2918 o. z. nespátřuje.

57. Odvolací soud tudíž uzavírá, že závěr soudu prvního stupně, že výše škody činila 17 955 000 Kč, je správný.
58. Ze všech shora uvedených důvodů pak tedy soud prvního stupně zcela správně uložil žalovaným, aby tuto částku žalobci uhradili, přičemž nárok žalobce domáhat se zaplacení této částky i přímo po žalovaném 2) vyplývá z ustanovení § 9 odst. 1 věty první zákona č. 168/1999 Sb. o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, podle kterého má poškozený právo uplatnit svůj nárok na plnění podle § 6 u příslušného pojistitele nebo u Kanceláře, jedná-li se o nárok na plnění z garančního fondu podle § 24 (srov. i § 2861 odst. 2 o. z. a např. i ŠVESTKA, Jiří, Jan DVORÁK, Josef FIALA aj. Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI, (§ 2521-3081), Wolters Kluwer, dostupné v Systému ASPI, komentář k § 2861 odst. 2).
59. Soud prvního stupně pak dále správně v souladu s ustanovením § 1970 o. z. uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobci rovněž i úrok z prodlení. Soud prvního stupně však nesprávně uložil žalovanému 1) povinnost zaplatit tento úrok z prodlení i za období před uplynutím lhůty k plnění, kterou mu žalobce stanovil k zaplacení shora uvedené částky (srov. i § 1958 odst. 2 o. z.). Jak je totiž již uvedeno výše (viz odst. 35 rozsudku), ve výzvě ze dne 30. 11. 2020 žalobce vyzval žalovaného k zaplacení pohledávky do 10. 12. 2020, a proto se žalovaný dostal do prodlení s jejím zaplacením až od následujícího dne 11. 12. 2020. I u žalovaného 2) pak odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce výzvou ze dne 7. 10. 2020 (viz odst. 35 rozsudku) poskytl žalovanému 2) dodatečnou lhůtu ke splnění jeho povinnosti, a to do 14. 10. 2020, v důsledku čehož je žalovaný 2) v prodlení až od následujícího dne 15. 10. 2020.
60. Odvolací soud tudíž ze všech shora uvedených důvodů podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil výrok I. napadeného rozsudku tak, že žaloba se v části, ve které se žalobce domáhá po žalovaném 1) zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 17 955 000 Kč od 9. 10. 2020 do 10. 12. 2020 a po žalované 2) zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 17 955 000 Kč od 9. 10. 2020 do 14. 10. 2020, zamítá a ve zbytku výrok I. napadeného rozsudku podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
61. Z důvodu částečné změny rozsudku soudu prvního stupně pak odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. znovu rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně, a to podle § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobce byl ve věci úspěšný po zaokrouhlení celkem co do 82 % předmětu řízení (jelikož byl úspěšný vůči žalovanému 1) co do celkové částky 21 124 549,41 Kč a vůči žalovanému 2) co do celkové částky 21 355 873,76 Kč, představující vždy součet částky 17 955 000 Kč a přiznaného úroku z prodlení kapitalizovaného ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně), a žalovaní co do 18 % předmětu řízení. Žalobce má proto právo na náhradu 64 % svých nákladů řízení před soudem prvního stupně. Výše těchto nákladů pak byla soudem prvního stupně naprosto správně stanovena a odvolací soud pro stručnost v odůvodnění tohoto rozsudku na správný výpočet soudu prvního stupně včetně správné právní kvalifikace (vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“) uvedený v odst. 53 a 54 napadeného rozsudku odkazuje, pouze s tím, že soud prvního stupně opomněl snad v důsledku písařské chyby v odůvodnění uvést, že náklady žalobce sestávají dále rovněž i z nákladů na znalecký posudek ve výši 38 720 Kč, i když tuto částku do celkové výše nákladů započítal. Pro úplnost pak odvolací soud uvádí, že v případě úkonu představující sepsání podání ze dne 12. 8. 2022 odvolací soud nepřiznal náhradu za tento úkon z jiného důvodu než soud prvního stupně, a to konkrétně jelikož jde v případě tohoto úkonu pouze o doložení již dříve označeného důkazu, a nikoliv tedy o vyjádření či jiný úkon předpokládaný ustanoveními § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu, byť i při aplikaci § 11 odst. 3 advokátního tarifu. Účelně vynaložené náklady žalobce v řízení před soudem prvního stupně tedy

činí celkem 948 653,66 Kč, jak správně vypočetl soud prvního stupně. V souladu s výše uvedeným má žalobce právo na náhradu 64 % těchto nákladů, má tudíž právo po zaokrouhlení na nahrazení celkem částky 607 138 Kč. Lhůtu k zaplacení náhrady nákladů řízení stanovil odvolací soud v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. třídenní, s povinností plnit k rukám advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

62. Z důvodu částečné změny rozsudku soudu prvního stupně pak odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. znovu rozhodl o náhradě nákladů, které v řízení před soudem prvního stupně vynaložil stát, a to podle § 148 odst. 1 o. s. ř. podle míry úspěšnosti účastníků ve věci (82 % ku 18 % ve prospěch žalobce viz odst. 61 rozsudku). Náklady státu v řízení před soudem prvního stupně přitom činily celkem 9 044 Kč představující státem zaplacené znalečné, jak opět i správně uvedl soud prvního stupně. Výrokem III. proto odvolací soud stanovil povinnost žalovaným zaplatit 82 % těchto nákladů, tedy (po zaokrouhlení) částku 7 416 Kč. Ohledně zbývajících 18 % nákladů státu pak odvolací soud výrokem V. rozhodl tak, že ve vztahu k žalobci nemá Česká republika právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, jelikož byl žalobce usnesením soudu prvního stupně ze dne 27. 8. 2021, č. j. 35 C 269/2021 - 61, osvobozen od placení soudních poplatků (srov. § 148 odst. 1 o. s. ř.). Lhůtu k zaplacení náhrady nákladů státu stanovil odvolací soud v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. třídenní.
63. Z důvodu částečné změny rozsudku soudu prvního stupně pak odvolací soud i znovu v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl, že žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit, namísto od tohoto poplatku v řízení před soudem prvního stupně shora uvedeným usnesením osvobozeného žalobce, soudní poplatek za podanou žalobu. V souladu s položkou 1 sazebníku soudních poplatků pak tento poplatek činí částku 897 750 Kč. Lhůtu k zaplacení stanovil odvolací soud v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. třídenní.
64. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 3 a § 151 odst. 1 o. s. ř. a přiznal žalobci, který byl v odvolacím řízení neúspěšný jen v nepatrné části předmětu řízení (co do 1,14 %), náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení v plném rozsahu. Tyto jeho náklady pak sestávají z nákladů zastoupení advokátem, tvořených odměnou stanovenou podle ustanovení § 6, § 7 a § 8 odst. 1 advokátního tarifu z tarifní hodnoty 17 955 000 Kč, a to za 7 úkonů právní služby ve výši 51 500 Kč za úkon, a to za úkony spočívající v doložené poradě s klientem ze dne 27. 3. 2023, v sepisu vyjádření ze dne 31. 3. 2023, ze dne 20. 7. 2023 a vyjádření ze dne 3. 10. 2023, v účasti na jednání u odvolacího soudu dne 4. 10. 2023, v sepisu vyjádření ze dne 17. 10. 2023, v účasti na jednání u odvolacího soudu dne 15. 11. 2023, a dále za 1 úkon právní služby v poloviční výši 25 750 Kč za úkon spočívající v účasti u vyhlášení rozsudku dne 22. 11. 2023. Celkem tedy odměna činí částku 386 250 Kč. Dále pak náklady sestávají z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z výše uvedených 8 úkonů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy ve výši 2 400 Kč. Dále pak tyto náklady sestávají z cestovného podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu za 4 cesty mezi sídlem zástupce žalobce v Litoměřicích a sídlem soudu v Praze ve výši 2 033,92 Kč (celkem 280 km ujetých osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6 litrů na 100 km, při základní náhradě podle vyhlášky č. 467/2022 Sb. ve výši 5,20 Kč za 1 km a průměrné ceně motorové nafty podle vyhlášky č. 467/2022 Sb. ve výši 34,40 Kč za 1 l), a dále pak z náhrady za ztrátu času podle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu za tyto cesty v celkové výši 1 200 Kč za 12 půlhodin po 100 Kč. Dále pak tyto náklady sestávají z náhrady za daň z přidané hodnoty ze shora uvedených částek ve výši 82 295,62 Kč. Konečně pak tyto sestávají z nákladů ve výši 12 150 Kč za znalecký posudek Ing. Jiřího Havlíčka, CSc. Celkem tedy činí účelně vynaložené náklady žalobce v odvolacím řízení po zaokrouhlení částku 486 330 Kč, a žalovaným bylo proto uloženo tyto náklady žalobci nahradit, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.) na zákonné platební místo k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

65. O náhradě nákladů odvolacího řízení, které vynaložil stát, rozhodl soud podle § 224 odst. 1 a § 148 odst. 1 o. s. ř. podle míry úspěšnosti účastníků ve věci, a proto stanovil až na nepatrnou část předmětu řízení zcela neúspěšným žalovaným povinnost zaplatit tyto náklady v plné výši, a to v částce 2 400 Kč sestávající se ze znalečného za výslech znalce Ing. Jiřího Havlíčka, CSc. K tomu odvolací soud uvádí, že žalovaný 1) byl sice v odvolacím řízení usnesením ze dne 8. 6. 2023, č. j. 35 C 269/2021 - 465, osvobozen od soudních poplatků, avšak toto rozhodnutí bylo (jak vyplývá z jeho odůvodnění) odůvodněno především značnou výší soudního poplatku za žalovaným 1) podané odvolání (897 750 Kč), přičemž i ze samotného usnesení o osvobození vyplývá, že je zcela ve finančních možnostech žalovaného 1) uhradit společně a nerozdílně se žalovanou 2) náklady státu v nepříliš vysoké částce 2 400 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak; dovolání není přípustné proti rozhodnutí v části týkající se výroku o nákladech řízení (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.).

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze se domáhat jejího splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí anebo u soudního exekutora exekučním návrhem.

Praha 22. listopadu 2023

JUDr. Renáta Lukešová v. r.
předsedkyně senátu